

בש"פ 3893/21 - דוד ווטה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 3893/21

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: דוד ווטה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע מיום 30.5.2021 בעמ"י 59227-05-21
שניתנה על ידי כב' השופט עמית כהן

בשם המבקש: עו"ד אייל אבולפיה

החלטה

עניינה של בקשת רשות הערר שלפניי במועד בו הובא המבקש לפני שופט בעקבות החלטת הקצין הממונה להורות על מעצרו של המבקש מכוח סעיף 27 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). המבקש נעצר ביום שבת, 29.5.2021, בשעה 12:05, והובא לפני שופט ביום ראשון, 30.5.2021, בשעה 9:00, שאז הורה בית משפט השלום בבאר-שבע על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא בכפוף לתנאים המגבילים שנקבעו על ידו. לוז טענות המבקש בבקשת רשות הערר הוא כי את הוראת סעיף 29(א) לחוק המעצרים, הקובעת כי "מי שנעצר בידי הקצין הממונה לפי סעיף 27 יובא בהקדם האפשרי, ולא יאוחר מ-24 שעות, לפני שופט", יש לפרש כך שמגבלת 24 השעות קובעת מגבלת זמן מקסימלית, ואין בה כדי לסייג את החיוב להביא את העצור לפני שופט "בהקדם האפשרי". לפיכך, נדרש היה לשיטתו להביאו לפני שופט עוד במוצאי שבת, ולא היה מקום לחכות עד לבוקרו של יום ראשון. יצוין כי המבקש ניסה בזמן אמת (דהיינו במוצ"ש ה-29.5.2021) לנקוט בעניין זה בהליך לפי סעיף 44(א) לחוק המעצרים ("חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, נאשם או נידון שערעור תלוי ועומד על פסק דינו, והוא נתון במעצר או במאסר, רשאי בית המשפט, לבקשתו, לצוות על שחרורו בערובה או ללא ערובה"), ואולם בתי המשפט קמא סרבו לדון בהליך זה. מכאן בקשת רשות הערר. יצוין כי המבקש סבור כי חרף העובדה שהבקשה התייתרה זה מכבר, הרי שלאור חשיבותן של הסוגיות העקרוניות אשר היא מעלה לשיטתו, היא נמנית עם

אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות לערור בבקשה שהפכה תיאורטית.

לאחרעיון בבקשתרשותהעררעלנספחיה, הגעתילכלל מסקנהכידין הבקשה להידחות.כידוע, בית המשפט יימנע ככלל מלדון בעניין שהוא תיאורטי גרידא, אלא בהתקיים סיכוי ממשי להישנותה של הסוגיה שהוא מעורר בעתיד, או שההכרעה בה נדרשת לשם יישובן של גישות שונות בקרב הערכאות הדיוניות (בש"פ 946/17 מידן נ' מדינת ישראל, פסקה י"ג (20.3.2017); בש"פ 4455/00 מדינת ישראל נ' בדווי, פ"ד נד(4) 794, 801 (2000)). בענייננו, לא מצאתי לחרוג מכלל עקרוני זה, וזאת ביתר שאת משעסקין בבקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי", אשר התערבותו של בית משפט זה בכגון דא תתאפשר אך במקרים חריגים בלבד, בהם היא מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); [יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)], או כאשר מדובר במקרים נדירים ביותר, בהם שיקולי הצדק מורים על מתן רשות ערעור ([עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (20.11.2012)]; [הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)]).

על מנת להפיס את דעת המבקש אציין כי לשונו של סעיף 29(א) לחוק המעצרים ברורה: על המשטרה מוטלת חובה להביא את העצור לפני שופט בהקדם האפשרי, בהתחשב במכלול נסיבות העניין, ולא יאוחר מ-24 שעות לאחר מעצרו. במילים אחרות, מגבלת 24 השעות תוחמת את הסמכות, ואינה גורעת מהחובה המוטלת על המשטרה להקדים את הבאת העצור לפני שופט מוקדם ככל הניתן, בהינתן מכלול השיקולים הרלוונטיים. עם זאת, אופן יישום חובת ההשתדלות האמורה הוא עניין הנתון לשיקול דעת המשטרה, כרשות המנהלית המוסמכת, ואין הוא נושא להגשת בקשות לפי סעיף 44(א) לחוק המעצרים (ראו והשוו: יעקב קדמי על סדר הדין בפליליםחלק ראשון 129-130 (2008)). מכאן, שגם לגופו של עניין אין מקום להליך בו נקט המבקש.

לאור האמור, בקשת רשות הערר נדחית.

ניתנה היום, ה' בתמוז התשפ"א (15.6.2021).

שופט